

PIENI RUNOTYTÖ

L. M. Montgomery

Pieni runotyttö

Lucy Maud Montgomery

Pieni runotyttö

SAGA Egmont

Pieni runotyttö

Original title

Emily of New Moon

Copyright © 2022 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728445617

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1.

Laakson talo

Laakson taloon oli »joka paikasta pari kilometriä», kuten Maywoodin asukkaat sanoivat. Se sijaitsi vehmaassa notkelmassa eikä näyttänyt lainkaan rakennetulta kuten muut talot; se tuntui kasvaneen maasta kuin iso ruskea tatti. Taloon johtava tie oli nurmegtunut, ja ympärillä kasvava nuori koivikko kätki rakennuksen melkein kokonaan, eikä notkoon näkynyt ainoatakaan toista taloa. Ellen Greene sanoi, että yksinäisempää paikkaa ei ollut maailmassa; hän vakuutti ettei suostuisi jäämään sinne päiväksikään ellei hänen tulisi surku lasta.

Emilia ei tiennyt, että häntä säälittiin, eikä tiennyt mitä yksinäisyys merkitsi. Hänellä oli seuraa yllin kyllin. Oli isä ja Mikki ja Tuhma Töpö. Tuulen tyttö oli aina lähettyvillä, ja entä puut: Aatami ja Eeva ja Kokkahonka ja kaikki ystävälliset koivuttaret.

Ja sitä paitsi 'leimahdus'. Hän ei koskaan tiennyt milloin se tuli, hän odotti aina sen ilmestymistä jännittyneenä ja kiihkeästi.

Emilia oli pujahtanut kävelemään viileään iltahämöyyn. Sen kävelyn hän muisti elävästi koko ikänsä, ehkä siksi että oli tuntenut ympärillään luonnon lumoavan kauneuden, ehkä sen vuoksi, että 'leimahdus' oli tullut taas ensimmäisen kerran viikkojen jälkeen, mutta luultavasti ennen kaikkea siksi, mitä tapahtui hänen palattuaan kotiin.

Oli ollut toukokuun alkupuolen kolkko, kylmä päivä: taivas oli uhkaavan pilvinen, vaikka ei satanut. Isä oli maannut koko päivän olohuoneen leposohvalla. Hän oli yskinyt ankarasti eikä jaksanut jutella paljonkaan Emilian kanssa, mikä oli hyvin outoa. Enimmäkseen hän makasi kädet ristissä pään alla, ja hänen isot, syvälle painuneet, tummansiniset silmänsä tuijottivat pilvistä taivasta kahden ison pihakuusen oksien välistä – Emilia sanoi noita kuusia Aatamiksi ja Eevaksi, koska ne hänen mielestään seisoivat omenapuun molemmin puolin aivan samalla tavoin kuin paratiisin ihmiset hyvän ja pahan tiedon puun vieressä; heistä oli ollut kuva eräässä Ellen Greenen kirjassa. Hyvän ja pahan tiedon puu oli juuri tuon jätterän pienen omenapuun näköinen, ja Aatami ja Eeva seisoivat kahden puolen sitä yhtä kankeina ja jäykkinä kuin kuusetkin.

Emilia pohti, mitä isä mahtoi ajatella, mutta hän ei koskaan vaivannut isää kysymyksillä silloin kun tämän yskä oli pahana. Kunpa olisi ollut joku, jonka kanssa jutella! Ellen Greenekin vain murahteli sinä päivänä, ja siitä saattoi päätellä, että hän oli jostakin huolissaan. Hän oli murahtellut illalla lääkärin kuiskaillessa hänen kanssaan keittiössä ja vielä silloinkin, kun hän antoi siirappivoileivän Emilialle ennen nukkumaan menoa. Emilia ei pitänyt siirappivoileivästä mutta söi sen, ettei Ellen tulisi pahoilleen. Ellen ei useinkaan antanut hänelle syötävää ennen nukkumaan menoa, ja jos hän joskus antoi, se merkitsi

tavallisesti sitä, että hän jostakin syystä halusi olla erityisen ystävällinen.

Emilia oli odottanut, että murahtelu olisi yön kuluessa hävinnyt kuten tavallisesti, mutta niin ei ollut käynyt eikä Ellenistä ollut siis vielääkään seuraksi. Ei silti, että hänestä yleensääkään olisi ollut. Isä oli kerran epätoivon puuskassa sanonut Emilialle, että »Ellen Greene on lihava ja laiska touhottaja, josta ei ole paljon mihinkään», ja aina kun Emilia sen jälkeen katsoi Elleniä hänestä tuntui, että kuvaus sopi hiuskarvalleen.

Niinpä Emilia oli kyyristynyt mukavaan vanhanaikaiseen nojatuoliin ja lukenut koko iltapäivän »Kristityn vaellusta».

Kun Ellen ilmoitti että illallinen oli valmis, kehotti Douglas Starr – Emilian isä – tyttöä menemään pöytään.

– Minä en halua tänä iltana mitään. Makailen vain tässä ja lepään. Jutellaan sitten taas kun tulet takaisin, keijuseni.

Hän hymyili tytölle hellää, kaunista hymyään, joka teki Emilian mielen aina hyväksi. Emilia söi iloisena illallisensa, vaikkei se ollutkaan juuri mistään kotoisin; leipä oli taikinaista ja muna liian pehmeä. Mutta tapahtui se kumma, että hän sai pitää Mikin ja Tuhman Töpön vieressään istumassa, toisen toisella ja toisen toisella puolellaan, ja Ellen vain murahteli, kun Emilia ruokki niitä pienillä voileivän palasilla.

Mikki osasi istua somasti tassuillaan ja ottaa palat käpäliensä väliin, ja kun Tuhma Töpö joutui mielestään liian kauan odottamaan vuoroaan, sillä oli tapana koskettaa Emilian nilkkaa aivan kuin ihminen. Emilia piti kummastakin, mutta Mikki oli hänen suosikkinsa. Se oli kaunis, tummanharmaa kissa, jolla oli isot silmät kuin pöllöllä, ja se oli lihava ja pehmeäkarvainen. Töpö taas oli aina ollut hoikka. Se ei ottanut lihotakseen, vaikka

sitä olisi ruokkinut kuinka. Se oli harmaan ja valkoisen kirjava – enimmäkseen valkoinen – ja hyvin sileä, naama pitkä ja kapea, korvat suipot ja silmät vihreät. Se oli kova tappelupukari, ja vieraat kissat se voitti heti alkurytäkässä. Niin peloton tuo pieni sisupussi oli, että kävi jopa koirienkin kimppuun ja ajoi ne suin päin pakoon.

Emilia piti mirreistään. Ne olivat hänen kasvattamiaan, kuten hän ylpeästi sanoi. Hän oli saanut ne pyhäkoulun opettajalta silloin kun ne olivat vielä poikasia.

– Elävä lahja on kauhean hauska, hän sanoi Ellenille. – Se tulee päivä päivältä mukavammaksi.

Illallisen jälkeen Emilia meni yläkertaan ja huomasi isän nukahtaneen. Emilia oli siitä hyvillään, sillä hän tiesi ettei isä ollut saanut kahteen yöhön paljonkaan nukutuksi. Silti hän vähän pettyi, kun juttelutuokiosta ei tullutkaan mitään. Isän kanssa puheleminen oli hauskinta mitä hän tiesi. Ja toiseksi hauskinta oli käveleminen – jos sai vaellella aivan yksin hämärässä kevätillassa. Oli pitkä aika siitä, kun hän oli ollut viimeksi kävelemässä.

– Hilikka päähän, ja muistakin juosta takaisin, jos rupeaa satamaan, varoitti Ellen. – Sinun ei auta leikkiä vilustumisella niin kuin toisten.

– Miksei? kysyi Emilia närkästyneenä. Miksei hän muka saanut, jos kerran muutkin lapset saivat. Se ei ollut oikein.

Mutta Ellen vain tuhahti. Emilia mutisi itsekseen kohentaakseen mielialaansa: »Sinä olet vanha touhottaja, josta ei ole mihinkään», mutta hiipi sitten yläkertaan hakemaan hilikkaa – tosin melko vastahakoisesti, sillä hän juoksenteli mieluummin paljain päin.

Hän painoi haalistuneen sinisen hilkan mustille hiuksilleen, jotka oli palmikoitu kahdeksi paksuksi letiksi, ja hymyili rohkaisevasti kuvalle, joka katsoi häntä pienestä vihertävästä peilistä. Hymy alkoi suupielistä ja levisi hitaasti yli kasvojen. Se oli Emilian äiti-vainajan hymy, ajatteli Douglas Starr – sama hymy, joka oli vanginnut hänet silloin kun hän ensimmäisen kerran näki Julia Murrayn. Se näytti olevan ainoa ulkonainen piirre, jonka Emilia oli perinyt äidiltään. Muissa suhteissa hän oli isän mielestä Starrien näköinen: isot harmaat silmät, pitkät ripset ja mustat kulmakarvat, korkea valkoinen otsa – ehkä liiankin korkea ollakseen kaunis –, hienopiirteiset kalpeat kasvat, tunteikas suu ja pienet korvat, jotka olivat hieman suipot, juuri sen verran, että tiesi hänen olevan keijukaisten sukua.

– Minä lähden kävelemään Tuulen tytön kanssa, sanoi Emilia peilikuvalleen. – Kunpa voisin ottaa sinut mukaani. Mahdatkohan sinä koskaan olla muualla kuin tässä huoneessa? Tuulen tyttö on varmasti tänä iltana niityllä. Hän on pitkä ja utuinen, hänellä on seitinohut, liehuva silkkihuntu ja lepakon siivet – vaikka ne ovat läpinäkyvät – ja hänen silmänsä loistavat kuin tähdet pitkien hulmuavien hiusten takaa. Hän osaa lentää, mutta tänä iltana hän kävelee kanssani niityllä. Me olemme hyviä ystäviä, Tuulen tyttö ja minä. Minä olen tuntenut hänet kuusivuotiaasta saakka. Me olemme hyvin, hyvin vanhoja ystäviä, vaikka emme ihan yhtä vanhoja kuin minä ja sinä, peilin pikku Emilia. Me olemme olleet ystäviä aina, emmekö olekin?

Heittäen lentosuukon peilin pikku Emilialle toinen Emilia katosi.

Ulkona häntä odotti Tuulen tyttö. Se tempoi raidallisia lehtiä, jotka kasvoivat kankeina kukkapenkissä olohuoneen ikkunan alla, ravisteli Aatamin ja Eevan isoja oksia, kuiskaili

koivujen lehvissä, härnäsi talon takana Kokkahonkaa, joka muistutti valtavaa, naurettavaa töyhtöpyrstöistä kukkoa seisoessaan siinä pää takakenossa kuin aikoisu juuri ruveta laulamaan.

Emilia oli villinä ilosta päästyään taas pitkästä aikaa ulos kävelemään. Talvi oli ollut tuiskuinen ja kinokset niin suuria, ettei hän ollut päässyt juuri minnekään; huhtikuussakin oli sadellut ja tuullut. Niinpä hän tänä toukokuun iltana tunsu olevansa kuin vapautettu vanki. Minne hän menisi? Purolle vai niittyjen poikki metsään? Emilia valitsi jälkimmäisen.

Hän rakasti kuusikkoa, joka oli pitkän viettävän laidunmaan päässä. Se oli salaperäinen ja satumainen paikka. Kukaan olisi tuskin kadehtinut Emiliaa nähdessään hänen kiitävän alastomien niittyjen poikki; hän oli pieni ja kalpea ja huonosti puettu; ja toisinaan häntä värisytti ohuessa takissa. Mutta kuningatar olisi antanut mielellään kruununsa näyistä, joita mielikuvitus loihti tytön silmien eteen. Ruskea, jätynyt ruoho hänen jalkojensa alla oli samettimatto. Vanha sammaleinen, puoleksi kuivunut kuusi, jonka juurelle hän hetkeksi pysähtyi, oli marmoripatsas jumalten temppelissä; etäällä siintävät mäet olivat lumotun kaupungin muureja. Ja seuranaan hänellä olivat kaikki seudun satuolennot – sillä täällä hän saattoi uskoa heihin – valkoapilan ja silkkinkorkojen keijut, ruohikon pieni vihreä väki, nuorten kuusten sinipiiat, tuulen, sananjalkojen ja ohdakkeen hahtuvien henget. Saattoi tapahtua vaikka mitä, kaikki oli mahdollista.

Ja kuusikossa oli mukava olla piilosilla Tuulen tytön kanssa. Siellä hän oli ihmeen todellinen; jos olisi voinut kyllin sukkelaan juosta näreikön ympäri – niin sukkelaan ei vain ikinä voinut –, niin olisi nähnytkin hänet eikä vain tuntenut ja kuullut. Tuolla hän oli – tuo oli hänen harmaan vaippansa laahus... ei,

tuollahan hän istui nauramassa korkeimman puun latvassa. Ja taas alkoi takaa-ajo, kunnes äkkiä tuntui kuin Tuulen tyttö olisi kadonnut; iltaan valahti ihmeellinen hiljaisuus, lännestä aukeni pilviin äkkiä rako ja siihen ilmestyi vaaleana rusottava taivaallinen lampi, jossa uiskenteli uusi kuu.

Emilia seisoj ja katseli sitä kädet ristissä pieni musta pää taaksepäin taipuneena. Hänen täytyi lähteä kotiin ja kirjoittaa näkemänsä kellastuneeseen muistikirjaan, johon hän viimeksi oli kertonut »Mikin elämäkerran». Sitten hän lukee kuvauksen isälleen. Hän ei saa unohtaa, että puiden latvat kuvastuvat mäellä kuin hieno musta pitsi rusottavaa taivaanrantaa vasten.

Ja sitten välähti leimahdus ihanaksi silmänräpäykseksi.

Emilia sanoi sitä leimahdukseksi, vaikka hän tunsi, ettei nimitys tarkoin vastannut asiaa. Sitä oli mahdotonta selittää sanoin – isänkin se aina näytti saattavan hieman ymmälle. Emilia ei milloinkaan puhunut siitä kenellekään muulle.

Niin kauan kuin Emilia saattoi muistaa, hänestä oli aina tuntunut, että hän oli hyvin lähellä ihmeellisen kaunista maailmaa. Hänen ja sen välillä oli vain ohut verho; hän ei koskaan kyennyt vetämään verhoa syrjään, mutta joskus tuuli leyhäytti sitä, hetken vain, ja silloin hänestä tuntui kuin hän olisi nähnyt vilauksen sen takana olevasta maailmasta ja kuullut ylimaallista musiikkia.

Tuo hetki tuli harvoin ja katosi nopeasti, ja hän jäi aina mykistyneenä muistelemaan sen ihanuutta. Hän ei koskaan voinut pidättää sitä, ei kutsua sitä, ei teeskennellä sen tulleen; mutta ihmeellinen tunnelma säilyi monta päivää. Leimahdus ei milloinkaan tullut kahdesti saman asian vuoksi. Tänä iltana sen olivat aiheuttaneet tummat oksat, jotka kuvastuivat etäistä taivasta vasten. Se saattoi tulla yöllä tuulen villissä laulussa,

varjojen liukuessa kypsän vainion poikki, silloin kun harmaalintu myrskysäällä istahti hänen ikkunalaudalleen, kirkossa »Pyhä, pyhä, pyhää» lauletaessa, tai kun keittiöstä pilkotti tuli hänen palatessaan kotiin pimeänä syysiltana, tai iltahämärässä kun ikkunaruuudun jääkukkaset hohtivat sinervinä, tai hänen keksiessään uuden onnistuneen sanan 'kuvausta' kirjoittaessaan. Ja leimahduksen tullessa Emilia aina tunsu, että elämä oli ihmeellistä, salaperäistä ja ikuisesti kaunista.

Hän kiiruhti tummenevassa notkossa olevaan taloon päästäkseen sukkelasti kirjoittamaan muistiin kuvauksensa; äskeinen näkymä ei saanut himmentyä. Hän tiesi, kuinka oli aloitettava, sillä lause muodostui kuin itsestään. »Mäki kutsui minua, ja jokin minussa kutsui vuorostaan mäkiä.»

Ellen Greene odotti häntä ulkoportaikon syvään painuneella askelmalla. Emilia oli niin iloinen, että hän sillä hetkellä rakasti kaikkia, jopa lihavia, yhdentekeviä ihmisiäkin. Hän kietaisi käsiartensa Ellenin polvien ympäri. Ellen loi synkän katseen syleilijän innostuneisiin pikku kasvoihin, jotka olivat kiihtymyksestä punaiset, ja sanoi raskaasti huohottaen:

– Tiedätkö sinä, ettei isäsi elä enää kuin viikon tai pari?

2.

Yövalvojia

Emilia seiso hiljaa – niin hiljaa kuin olisi äkkiä jähmettynyt kiveksi – ja katsoi Ellenin leveitä punakoita kasvoja. Hän oli huumautunut, aivan kuin Ellen olisi häntä lyönyt. Väri katosi hänen pienistä kasvoistaan ja hänen silmänsä muuttuivat aivan mustiksi. Ellen Greenen tuli paha olla.

– Minä kerroin sinulle asian, koska sinun mielestäni on vihdoin saatava se tietää, hän sanoi. – Olen jo kuukausia koettanut saada isääsi kertomaan, mutta hän on aina siirtänyt sen tuonnemmaksi. Minä sanoin hänelle: »Te tiedätte, kuinka kovasti kaikki koskee häneen, ja jos te yhtäkkiä jonakin päivänä kuolette, niin se voi viedä häneltä vaikka hengen ellei häntä valmisteta», mutta hän vain sanoi: »Ei ole vielä kiirettä.» Eikä hän ole sanonut sinulle sanaakaan. Mutta kun tohtori eilisiltana sanoi minulle, että loppu voi tulla milloin tahansa, päätin itse tehdä niin kuin katsoin parhaaksi ja kertoa mitä on tulossa. Herran nimessä, lapsi, älä näytä tuommoiselta. Kyllä sinusta pidetään huolta. Eivät äitisi omaiset sinua hylkää. He ovat

vihanneet isääsi kuin myrkkyä, mutta niin ylpeitä he ovat, etteivät salli kenenkään sukuunsa kuuluvan joutua vieraiden armoille. Saat hyvän kodin, paremman kuin sinulla on ollut täällä. Sinun ei tarvitse olla huolissasi. Ja isäsi – oikeastaan sinun pitäisi olla kiitollinen, kun hän pääsee lepoon. Hän on nyt viisi vuotta tehnyt kuolemaa. Hän on kärsinyt kovasti, vaikka ei ole näyttänyt sitä sinulle. Ihmiset sanovat, että äitisi kuolema mursi hänen sydämensä. Siksi pelkäsin että menehdyt, ellet tiedä etukäteen. Jumalan tähden, Emilia Byrd Starr, älä seiso ja tuijota noin. Minun ihan selkäpiitäni karmii. Ethän ole ensimmäinen lapsi, joka on jäänyt orvoksi, etkä viimeinenkään. Koeta olla järkevä. Äläkä sano isällesi, että olen kertonut sinulle, muista se. Tule nyt sisään täältä kosteasta, niin annan sinulle teelevän ennen kuin menet nukkumaan.

Ellen astui alas rappusia tarttuakseen lapsen käteen. Emilian liikuntakyky palasi; jos Ellen nyt koskisi häneen, hän huutaisi. Parahtaen hän väisti Ellenin käden, syöksyi ovesta sisään ja pakeni ylös pimeitä portaita.

Ellen ravisti päätään ja tallusti takaisin keittiöönsä.

– Ainakin olen tehnyt velvollisuuteni, hän mietti. – Isä olisi vain tyytynyt sanomaan »Eihän ole kiirettä», ja jättänyt asian silleen kunnes olisi kuollut, ja miten lapsi silloin olisi saatu rauhoittumaan. Nyt hänellä on aikaa tottua ajatukseen, ja päivän tai parin kuluttua hän taas reipastuu. Hänessä on sisua, se täytyy tunnustaa, ja sitä hän tarvitseekin Murrayn perheessä. Hänen suutaan he eivät helpolla tuki. Hänellä on hitunen heidän ylpeyttäankin ja se auttaa häntä selviytymään. Mutta en minä kadu, että olen pysynyt täällä viimeiseen saakka. Monikaan nainen ei olisi sitä tehnyt kun tietää miten täällä eletään. On häpeä, että lasta kasvatetaan niin kuin Emiliaa – häntä ei

lähetetty edes kouluun. Kuinka monta kertaa olen herralle sanonut mitä asiasta ajattelen – ei se ainakaan jää minun omaatuntoani painamaan. Sisälle siitä, mokomakin Tuhma Töpö! Missähän se Mikki on?

Ellen ei löytänyt Mikkiä siitä yksinkertaisesta syyistä, että se oli yläkerrassa. Emilia puristi sitä tiukasti syliinsä istuessaan pimeässä pikku vuoteellaan. Hän sai tuskaansa hiukan lohtua tuntiessaan lähellään sen pehmeän turkin ja pyöreän sametinpehmeän pään.

Emilia ei itkenyt. Hän tuijotti suoraan pimeyteen ja yritti tajuta Ellenin kertomaa kauheaa tietoa. Hän ei epäillyt sitä, hän tunsu että se oli totta. Miksei hänkin saanut kuolla? Hän ei voisi elää ilman isää.

– Jos minä olisin Jumala, en antaisi tällaista tapahtua, hän sanoi.

Hän tunsu omantunnon soimausta ajatellessaan niin. Ellenkin oli kerran sanonut, että pahinta mitä ihminen saattoi tehdä, oli moittia Jumalaa. Mutta Emilia ei välittänyt siitä nyt tippaakaan. Jos hän olisi oikein paha, niin ehkä Jumala löisi kuoliaaksi hänetkin, ja sitten hän saisi edelleenkin olla isän kanssa.

Mutta mitään ei tapahtunut. Mikki vain kyllästyi olemaan tiukassa puristuksessa ja riistäytyi vapaaksi. Emilia istui nyt aivan yksin, ja koko hänen ruumistaan tuntui raastavan kauhea polttava tuska. Hän ei voinut millään vapautua siitä. Ei auttanut, vaikka hän kirjoitti vanhaan, kellastuneeseen muistikirjaansa. Hän oli kirjoittanut siihen pyhäkoulunopettajan lähdöstä ja kuvannut, miltä tuntui mennä nälkäisenä vuoteeseen; hän oli kertonut, että Ellen sanoi häntä höperöksi, kun hän puhui Tuulen tytöstä ja leimahduksista. Ja aina kun hän oli saanut

kirjoitetuksi mieltään painavista asioista, ne olivat lakanneet vaivaamasta häntä. Mutta tästä hän ei voinut kirjoittaa. Hän ei edes voinut mennä isän luo hakemaan lohdutusta niin kuin silloin kun tarttui tulikuumaan hiilihankoon ja poltti kätensä. Isä oli pitänyt häntä sylissään koko sen yön, kertonut hänelle tarinoita ja auttanut häntä kestäämään tuskan. Ellen sanoi, että isä kuolisi viikon tai parin kuluttua. Emiliasta tuntui kuin Ellenin ilmoituksesta olisi kulunut monta vuotta. Varmaan oli vähintään tunti siitäkin, kun hän oli leikkinyt nummella Tuulen tytön kanssa ja katsellut rusottavien pilvien välistä pilkottavaa kuuta.

– Leimahdus ei palaa enää milloinkaan, hän ajatteli. – Se ei voi enää palata.

Mutta Emilia oli vanhoilta arvokkailta esi-isiltään perinyt kyvyn taistella, kärsiä, sääliä, rakastaa syvästi, iloita ja – kestää. Peritty sitkeys tuli nyt hänen avukseen ja tuki häntä. Hän ei sanoisi isälleen mitä Ellen oli kertonut, se voisi koskea isään kipeästi. Hän pitäisi sen omana salaisuutenaan ja rakastaisi isää, voi miten rakastaisikaan sen vähän ajan, jonka vielä sai hänet pitää.

Hän kuuli isän yskivän alakerrassa. Hänen oli päästävä vuoteeseen ennen kuin isä tuli ylös. Hän riisuutui niin nopeasti kuin kohmeisilla sormillaan kykeni ja hiipi pieneen telttavuoteeseen, joka oli poikittain avoimen ikkunan edessä.

Hän makasi kylmissään, aivan hiljaa, eikä itkenyt kun isä tuli huoneeseen. Kuinka hitaasti isä kävelikään, kuinka hitaasti hän riisui vaatteensa! Kuinka Emilia ei ollut sitä ennen huomannut? Mutta nyt isä ei yskinyt lainkaan. Jospa Ellen olikin erehtynyt? Hurja toivon kipinä singahti Emilian sydämeen. Hän hengähti syvään.

**Rakastettu tyttökirjaclassikko hurmaa lukijat
sukupolvesta toiseen.**

Orpottytty Emilia Starr lähetetään asumaan kahden tätinsä luo Uuden Kuun maatilalle. Aluksi uusi koti ei vaikuta lupaavalta ja mielikuvituksekas Emilia on jatkuvasti törmäyskurssilla tiukan Elisabet-tädin kanssa.

Vähitellen Emilia löytää kuitenkin lohdun helläsydämisestä Laura-tädistä ja omien unelmiensa maailmasta. Koulussa Emilia tapaa tomeran Ilsen, taiteellisen Teddyn ja suorasukaisen Perryn, joista tulee hänen sydänystäviään. Uusien ystävien seurassa elämä kuvankauniilla Prinssi Edwardin saarella on täynnä seikkailuja ja luovuuden välähdyksiä.

Pieni runotyttö aloittaa Runotyttö-sarjan, joka kuvaa kirjallisesti lahjakkaan Emilian kasvutarinaa iloineen, menetyksineen ja ihastuksineen. Ystävyysten ja mielikuvituksen voimaa korostavat kirjat ovat täynnä menneen ajan viehätystä.

L. M. Montgomery (1874–1942) Vihervaaran Anna- ja Runotyttö-kirjat ovat kaikkien aikojen tunnetuimpia tyttökirjoja. Kirjoista on tehty useita televisio ja elokuva-adaptaatioita, esimerkiksi Netflixin Anna, a lopussa. Montgomery ammensi kirjoihin inspiraatiota omasta lapsuudestaan kanadalaisella Prinssi Edwardin saarella.